

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 września 2015 roku

Sąd Rejonowy w Łukowie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Mariusz Brojek

Protokolant sekr. sądowy Marta Zdańkowska

bez udziału oskarżyciela publicznego

po rozpoznaniu w dniach 28 maja, 17 lipca i 3 września 2015 roku sprawy **J. K.** syna **Z. i L.** z domu **K.** urodzonego (...) w **W.**

obwinionego o to, że:

I. w okresie od dnia 17.03.2014 r. do dnia 30.04.2014 r. na ul. (...). C. 12/24 w Ł., woj. (...), **J. K.** będąc osobą zarządzającą transportem, naruszył przepisy ustawy o transporcie drogowym w ten sposób, że dopuścił do wykonywania przez **K. K. (2)** przewozów drogowych, pomimo braku orzeczenia psychologicznego o braku przeciwwskazań psychologicznych do wykonywania pracy na stanowisko kierowcy

to jest wykroczenie art. 92 ust. 3, ust. 4, ust. 5 w zw. z art. 39 k ust. 1, ust. 3 pkt 1, art. 39 l ust. 1 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. z 2013 r. poz. 1414 z zm.) w zw. lp. 3.3 załącznika nr 2 do ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym

II. w okresie od dnia 01.03.2014 r. do dnia 24.04.2014 r. na ul. (...). C. 12/24 w Ł., woj. (...), **J. K.** będąc osobą zarządzającą transportem, naruszył przepisy ustawy o transporcie drogowym w ten sposób, że dopuścił do wykonywania przez **H. W.** przewozów drogowych, pomimo braku orzeczenia psychologicznego o braku przeciwwskazań psychologicznych do wykonywania pracy na stanowisko kierowcy

to jest wykroczenie art. 92 ust. 3, ust. 4, ust. 5 w zw. z art. 39 k ust. 1, ust. 3 pkt 1, art. 39 l ust. 1 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. z 2013 r. poz. 1414 z zm.) w zw. lp. 3.3 załącznika nr 2 do ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym

III. w okresie od dnia 01.03.2014 r. do dnia 24.04.2014 r. na ul. (...). C. 12/24 w Ł., woj. (...), **J. K.** będąc osobą zarządzającą transportem, naruszył przepisy ustawy o transporcie drogowym w ten sposób, że dopuścił do wykonywania przez **H. W.** przewozów drogowych, którzy nie ukończyli wymaganego w związku z tym przewozem szkolenia

to jest wykroczenie art. 92 ust. 3, ust. 4, ust. 5 w zw. z art. 39 f ust. 1, art. 39 l ust. 1 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. z 2013 r. poz. 1414 z zm.) w zw. lp. 3.1 załącznika nr 2 do ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym

IV. w okresie od dnia 01.03.2014 r. do dnia 30.04.2014 r. na ul. (...). C. 12/24 w Ł., woj. (...), **J. K.** będąc osobą zarządzającą transportem, naruszył warunki przewozu drogowego w ten sposób, że dopuścił do naruszenia przez kierowców **M. C., P. C., M. G., P. S., D. S., M. W., Ł. F., K. A. (1)**, przepisów o czasie prowadzenia pojazdu, obowiązkowych przerwach i odpoczynku w zakresie przekroczenia maksymalnego dziennego prowadzenia pojazdu

to jest wykroczenie art. 92 ust. 2, ust. 3, ust. 5 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (t.j. Dz. U. z 2013 r. poz. 1414 z późn. zm.) w zw. lp. 15 załącznika nr 2 do ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie

drogowym w zw. z art. 6 rozporządzenia (WE) 561/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego oraz zmieniające rozporządzenie Rady (EWG) nr 3821/85 i (WE) 2135/98, jak również uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 3820/85 (Dz. Urz. UE L 102 z dnia 11 kwietnia 2006 r.)

V. w okresie od dnia 01.03.2014 r. do dnia 30.04.2014 r. na ul. (...). C. 12/24 w Ł., woj. (...), J. K. będąc osobą zarządzającą transportem, naruszył warunki przewozu drogowego w ten sposób, że dopuścił do naruszenia przez kierowców K. S., D. S., K. A. (1), przepisów o czasie prowadzenia pojazdu, obowiązkowych przerwach i odpoczynku w zakresie przekroczenia maksymalnego dziennego prowadzenia pojazdu bez przerwy

to jest wykroczenie art. 92 ust. 2, ust. 3, ust. 5 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (t.j. Dz. U. z 2013 r. poz. 1414 z późn. zm.) w zw. lp. 15 załącznika nr 2 do ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym w zw. z art. 7 rozporządzenia (WE) 561/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego oraz zmieniające rozporządzenie Rady (EWG) nr 3821/85 i (WE) 2135/98, jak również uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 3820/85 (Dz. Urz. UE L 102 z dnia 11 kwietnia 2006 r.)

VI. w okresie od dnia 01.03.2014 r. do dnia 30.04.2014 r. na ul. (...). C. 12/24 w Ł., woj. (...), J. K. będąc osobą zarządzającą transportem, naruszył warunki przewozu drogowego w ten sposób, że dopuścił do naruszenia przez kierowców M. C., P. C., W. D., Ł. F., A. F., M. G., O. G., I. M., A. O. (1), A. O. (2), K. S., P. S., D. S., M. S., G. T., M. W., Z. W., I. Y., K. A. (1), przepisów o czasie prowadzenia pojazdu, obowiązkowych przerwach i odpoczynku w zakresie skrócenia dziennego czasu odpoczynku

to jest wykroczenie art. 92 ust. 3, ust. 4, ust. 5 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. z 2013 r. poz. 1414) w zw. lp. 15 załącznika nr 2 do ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym w zw. z art. 8 rozporządzenia (WE) 561/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego oraz zmieniające rozporządzenie Rady (EWG) nr 3821/85 i (WE) 2135/98, jak również uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 3820/85 w zw. z art. 8 ust. 1, ust. 2, umowy europejskiej dotyczącej pracy załóg pojazdów wykonujących międzynarodowe przewozy drogowe (AETR) sporządzonej w G. dnia 1 lipca 1970 r.

VII. w okresie od dnia 01.03.2014 r. do dnia 30.04.2014 r. na ul. (...). C. 12/24 w Ł., woj. (...), J. K. będąc osobą zarządzającą transportem, naruszył warunki przewozu drogowego w ten sposób, że dopuścił do naruszenia przez kierowców O. (1) G., K. S., G. T., Z. W., I. Y., K. A. (1), H. W. przepisów o czasie prowadzenia pojazdu, obowiązkowych przerwach i odpoczynku w zakresie skrócenia tygodniowego czasu odpoczynku

to jest wykroczenie art. 92 ust. 3, ust. 4, ust. 5 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. z 2013 r. poz. 1414) w zw. lp. 15 załącznika nr 2 do ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym w zw. z art. 8 rozporządzenia (WE) 561/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego oraz zmieniające rozporządzenie Rady (EWG) nr 3821/85 i (WE) 2135/98, jak również uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 3820/85 w zw. z art. 8 ust. 1, ust. 2, umowy europejskiej dotyczącej pracy załóg pojazdów wykonujących międzynarodowe przewozy drogowe (AETR) sporządzonej w G. dnia 1 lipca 1970 r.

VIII. w okresie od dnia 01.03.2014 r. do dnia 30.04.2014 r. na ul. (...). C. 12/24 w Ł., woj. (...), J. K. będąc osobą zarządzającą transportem, naruszył warunki przewozu drogowego w ten sposób, że dopuścił do naruszenia przepisów o stosowaniu urządzeń rejestrujących samoczynnie prędkość jazdy, czas jazdy i odpoczynku oraz aktywności kierowcy, poprzez zaniechanie pobierania danych z karty kierowców W. D., A. F.(...) G., A. O. (1), G. T., Z. W., I. Y., M. P., E. S., H. W. raz na 28 dni

to jest wykroczenie art. 92 ust. 3, ust. 4, ust. 5 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. z 2013 r. poz. 1414) w zw. lp. 16 załącznika nr 2 do ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym w zw. z art. 10 ust.

5 rozporządzenia (WE) 561/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego oraz zmieniające rozporządzenie Rady (EWG) nr 3821/85 i (WE) 2135/98, jak również uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 3820/85 (Dz. U. UE. L. 102.1 z dnia 11 kwietnia 2006 r. z późn. zm.) w zw. z art. 1 ust. 1, ust. 3 pkt b, rozporządzenia Komisji Europejskiej nr 581/2010 z dnia 1 lipca 2010 r. w sprawie maksymalnych okresów na wczytywanie odpowiednich danych z jednostki pojazdowej i karty kierowcy (Dz. U. UE.L. z 2010 r. Nr 168, poz. 16) w zw. z § 4 rozporządzenia Ministra Transportu z dnia 23 sierpnia 2007 r. w sprawie częstotliwości pobierania danych z tachografów cyfrowych i kart kierowców oraz warunków przechowywania tych danych (Dz. U. z 2007 r. Nr 159, poz. 1128)

IX. w okresie od dnia 23.04.2014 r. do dnia 25.04.2014 r. na ul. (...). C. 12/24 w Ł., woj. (...), J. K. będąc osobą zarządzającą transportem, naruszył warunki przewozu drogowego w ten sposób, że dopuścił do naruszenia przez K. A. (1) przepisów o stosowaniu urządzeń rejestrujących samoczynnie prędkość jazdy, czas jazdy i odpoczynku oraz aktywności kierowcy, poprzez rejestrowanie na karcie kierowcy innego kierowcy, wskazań dotyczących prędkości pojazdu, aktywności kierowcy i przebytej drogi w związku z wykonywanym przewozem drogowym

to jest wykroczenie art. 92 ust. 3, ust. 4, ust. 5 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. z 2013 r. poz. 1414) w zw. lp. 16 załącznika nr 2 do ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym w zw. z art. 15 rozporządzenia Rady (EWG) nr 3821/85 z dnia 20 grudnia 1985 r. w sprawie urządzeń rejestrujących stosowanych w transporcie drogowym (Dz. Urz. WE L370 z 31.12.1985).

o r z e k a

- obwinionego J. K. uznaje winnym dokonania zarzucanych mu wykroczeń wyczerpujących dyspozycję art. 92 ust. 3 ustawy z dnia 6 września 2001 roku o transporcie drogowym (tekst jednolity – Dz. U. z 2013 roku, poz. 1414 z późn. zm.) i za czyny te na podstawie art. 92 ust. 3 cytowanej ustawy wymierza mu karę grzywny w kwocie 800 (ośmiuset) złotych;

- na podstawie art. 118 § 1 k.p.w. w związku z art. 119 k.p.w. i art. 627 k.p.k. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w całości w kwocie 430 (czterystu trzydziestu) złotych, w tym 80 (osiemdziesiąt) złotych tytułem opłaty sądowej

POUCZENIE

1. Od wyroku sądu pierwszej instancji służy stronom apelacja (art. 103 § 2 k.p.w.).^{b)}
2. Wyrok można zaskarżyć w całości lub części (art. 103 § 4 k.p.w.).
3. Apelację wnosi się na piśmie w zawitym terminie 7 (siedmiu) dni od daty otrzymania wyroku wraz z uzasadnieniem.^{b)} W wypadku, gdy uzasadnienie wyroku zostało przedstawione wyłącznie w formie ustnej, apelację wnosi się na piśmie w terminie zawitym 7 (siedmiu) dni od daty otrzymania wyroku wraz z przekładem tego uzasadnienia. Wniesienie apelacji przed upływem terminu do złożenia wniosku o uzasadnienie wyroku albo wniosku o przekład uzasadnienia wyroku przedstawionego w formie ustnej wywołuje skutki wskazane odpowiednio w art. 35 § 1 k.p.w. albo art. 82 § 7 k.p.w. (wniosek o uzasadnienie wyroku bądź sporządzenie przekładu uzasadnienia wyroku przedstawionego w formie ustnej, sporządzenie uzasadnienia bądź przekładu uzasadnienia przez sąd, doręczenie uzasadnienia bądź przekładu uzasadnienia) i podlega rozpoznaniu; można ją uzupełnić w terminie 7 (siedmiu) dni (art. 105 § 1-2 k.p.w. i art. 122 § 2 k.p.k. w zw. z art. 38 § 1 k.p.w.).

Czynność procesowa dokonana po upływie terminu zawitego jest bezskuteczna (art. 122 § 1 k.p.k. w zw. z art. 38 § 1 k.p.w.).

Do biegu terminu nie wlicza się dnia, od którego liczy się dany termin. Jeżeli koniec terminu przypada na dzień uznany przez ustawę za dzień wolny od pracy, czynność można wykonać następnego dnia (art. 123 § 1 i 3 k.p.k. w zw. z art. 38 § 1 k.p.w.).

Termin jest zachowany, jeżeli przed jego upływem pismo zostało nadane w placówce podmiotu zajmującego się doręczaniem korespondencji na terenie Unii Europejskiej, w polskim urzędzie konsularnym lub złożone przez żołnierza w dowództwie jednostki wojskowej albo przez osobę pozbawioną wolności w administracji odpowiedniego zakładu, a przez członka załogi polskiego statku morskiego – kapitanowi statku (art. 124 k.p.k. w zw. z art. 38 § 1 k.p.w.).

Jeżeli niedotrzymanie terminu zawitego nastąpiło z przyczyn od strony niezależnych, strona w zawitym terminie 7 (siedmiu) dni od daty ustania przeszkody może zgłosić wniosek o przywrócenie terminu, dopełniając jednocześnie czynności, która miała być w terminie wykonana; to samo stosuje się do osób nie będących stronami (art. 126 § 1 k.p.k. w zw. z art. 38 § 1 k.p.w.).

4. Apelację co do winy uważa się za zwróconą przeciwko całości wyroku (art. 447 § 1 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).
5. Apelację co do kary uważa się za zwróconą przeciwko całości rozstrzygnięcia o karze i środkach karnych (art. 447 § 2 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).
6. Apelację co do środka karnego uważa się za zwróconą przeciwko całości rozstrzygnięcia o środkach karnych. Zaskarżyć można również brak rozstrzygnięcia w przedmiocie środka karnego (art. 447 § 3 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).
7. 3W apelacji można podnosić zarzuty, które nie stanowiły lub nie mogły stanowić przedmiotu zażalenia (art. 447 § 4 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).
8. Podstawą apelacji nie może być błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia, oraz rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, związane z treścią zawartego porozumienia w sprawie wydania wyroku skazującego, wymierzenia określonej kary lub środka karnego lub rozstrzygnięcia w przedmiocie poniesienia kosztów procesu (art. 447 § 5 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).
9. Prezes sądu pierwszej instancji odmówi przyjęcia apelacji, jeżeli apelacja zostanie wniesiona po terminie lub przez osobę nieuprawnioną albo jest niedopuszczalna z mocy ustawy (art. 429 § 1 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).
10. (inne informacje wskazane przez sąd, nieuwzględnione w pkt 1-9) ^{c)}

Wyjaśnienie:

W treści pouczenia, w nawiasach wskazano podstawę prawną danego twierdzenia; użyty skrót „k.p.k.” oznacza ustawę z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego, której tekst został zamieszczony w Dzienniku Ustaw z 1997 r. Nr 89, poz. 555 i niektórych Dziennikach opublikowanych później; skrót „k.p.w.” oznacza ustawę z dnia 24 sierpnia 2001 r. – Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia, której tekst został zamieszczony w Dzienniku Ustaw z 2013 r. poz. 395 oraz niektórych Dziennikach opublikowanych później.

- a) stosuje się w sprawach o wykroczenia, z wyłączeniem spraw o wykroczenia skarbowe
- b) uwzględnia się, o ile ustawa nie stanowi inaczej
- c) uwzględnia się, o ile sąd tak postanowi

UZASADNIENIE

Na podstawie zebranego materiału dowodowego Sąd Rejonowy w Łukowie ustalił następujący stan faktyczny:

J. K. jest współwłaścicielem firmy (...) J. K., (...) Spółka Jawna z siedzibą w Ł. na os. (...). Przewóz towarów w ramach wskazanej wyżej działalności gospodarczej wykonywany jest na podstawie licencji nr (...) na wykonywanie międzynarodowego zarobkowego przewozu drogowego rzeczy na terytorium Wspólnoty Europejskiej, udzielonej wskazanemu wyżej przedsiębiorcy przez Ministra Infrastruktury. Osobą odpowiedzialną za organizację i wykonanie transportu we wskazanej firmie, a więc zarządzającą transportem, w tym także pracą kierowców zatrudnionych w przedsiębiorstwie (...) J. K., (...) Spółka Jawna jest J. K..

W okresie od dnia 29 października 2014 roku do dnia 24 listopada 2014 roku w przedsiębiorstwie tym została przeprowadzona kontrola przez L. Wojewódzkiego Inspektora (...) w zakresie przestrzegania warunków i obowiązków przewozu drogowego określonych w ustawie z dnia 6 września 2001 roku o transporcie drogowym i innych przepisach szczególnych wskazanych w art. 4 pkt 22 lit. a-y wymienionej ustawy. Kontrolą został objęty okres od dnia 1 stycznia 2014 roku do dnia 31 sierpnia 2014 roku. Czynności kontrolne przeprowadził P. M. inspektor z Wojewódzkiego Inspektoratu (...) w Ł., który poddał kontroli dokumentację dotyczącą pracy 37 kierowców zatrudnionych u wymienionego przedsiębiorcy w okresie objętym kontrolą, którzy wykonywali pracę z wykorzystaniem 19 pojazdów wyposażonych w tachografy cyfrowe bądź analogowe rejestrujące samoczynnie prędkość jazdy, czas jazdy i postoju oraz przerwy i czas odpoczynku. W toku przedmiotowej kontroli polegającej na analizie zapisów z urządzeń rejestrujących zainstalowanych w pojazdach kontrolowanych, danych z kart kierowców, których dotyczyły czynności kontrolne oraz dokumentów pochodzących od kierowców potwierdzających fakt nieprowadzenia pojazdu stwierdzono, iż doszło do naruszeń przepisów dotyczących przestrzegania warunków i obowiązków przewozu drogowego określonych w ustawie z dnia 6 września 2001 roku o transporcie drogowym i innych przepisach szczególnych polegających na: nieokazaniu podczas kontroli wykresówek, danych z kart kierowców, z tachografu cyfrowego lub dokumentu potwierdzającego fakt nieprowadzenia pojazdu za każdy dzień pracy następujących kierowców M. G., K. K. (2), K. M., A. P., K. S., E. S., A. W., niewypełnieniu obowiązku sczytywania danych z kart poszczególnych kierowców – za każdego kierowcę tj. W. D., A. F., O. G., A. O. (1), M. P., E. S., G. T., H. W., Z. W. i I. Y., braku kompletnych danych o okresach aktywności kierowców P. C., M. G., K. K. (2), K. S., E. S., A. W. za każdy dzień pracy, przekroczeniu maksymalnego dziennego czasu prowadzenia pojazdu przez M. C., P. C., M. G., P. S., D. S. i M. W., skróceniu dziennego czasu odpoczynku kierowcy M. C., P. C., W. D., Ł. F., A. F., M. G., O. G., I. M., A. O. (1), A. O. (2), K. S., P. S., D. S., M. S., G. T., M. W., Z. W., I. Y., na nieuzasadnionym użyciu kilku wykresówek w ciągu tego samego 24-godzinnego okresu przez kierowców P. C. i Z. Ł., braku w wykresówkach wpisów dotyczących miejsca lub daty końcowej użytkowania wykresówki oraz stanu licznika przejechanych kilometrów w chwili zakończenia użytkowania pojazdu przez kierowców K. K. (2) i Z. Ł., przekroczeniu maksymalnego czasu prowadzenia pojazdu bez przerwy przez K. S. i D. S., a także na skróceniu tygodniowego czasu odpoczynku kierowców K. S., G. T. i I. Y..

/ **dowód:** wyjaśnienia obwinionego – k. 91v-92; zeznania świadka K. A. – k. 56-56v; wizualizacja naruszeń czasu pracy kierowcy – k. 11-33; orzeczenia psychologiczne – k. 34, 35; kserokopia prawa jazdy – k. 36; protokół kontroli nr (...)DI.P. (...)KP10.2014 – k. 37-53;

Na firmę (...) J. K., (...) Spółka Jawna z siedzibą w Ł. na os. (...) nałożona została w trybie ustawy o transporcie drogowym kara pieniężna w kwocie 20.000 złotych i kara ta została przez nią uiszczona.

/ **dowód:** potwierdzenie uiszczenia kary pieniężnej – k. 105 /

J. K. nie jest osobą chorą psychicznie ani upośledzoną umysłowo, nie stwierdzono też u niego innego zakłócenia czynności psychicznych. W czasie dokonywania zarzucanych mu czynów miał on w pełni zachowaną zdolność rozpoznania ich znaczenia oraz zdolność pokierowania swoim postępowaniem.

/ **dowód:** opinia sądowno - psychiatryczne – k.87-90/

J. K. ma 64 lata, posiada wykształcenie średnie techniczne, z zawodu jest technologiem przetwórstwa mięsnego, aktualnie nie pracującym – pozostaje na rencie, pobierając świadczenie w wysokości 2200 złotych miesięcznie. Ponadto wspólnie z synem P. K. prowadzi działalność gospodarczą w zakresie usług transportowych, z której również osiąga dochody o bliżej nieustalonej wysokości. Jest żonaty, ma dwu dorosłych synów. Nie był dotychczas karany sądownie.

/ **dowód:** wyjaśnienia obwinionego – k.91v; dane osobowe obwinionego – k.76-76v/

Obwiniony J. K. nie przyznał się on do dokonania zarzucanych mu wykroczeń i wyjaśnił, że jako przedsiębiorca został on ukarany przez inspektora inspekcji transportu drogowego karą pieniężną w wysokości 20 000 złotych za przedmiotowe wykroczenia. Nadmieniał, iż odwoływał się od tej decyzji, ale została ona utrzymana w mocy i jest już prawomocna. Obwiniony podał, iż nie ma on wpływu na wykroczenia kierowców, które polegają na przekroczeniu przepisów o czasie prowadzenia pojazdu, bowiem znają oni przepisy, do których powinni się stosować. Wyjaśnił, iż w jego firmie prowadzone są szkolenia dla kierowców, którzy potwierdzają podpisem odbycie takich szkoleń, a ponadto zdobywając kwalifikacje zawodowe kierowcy są uświadamiani odnośnie tego, jakie ograniczenia nakłada na nich ustawa. Odnośnie braku aktualnych orzeczeń psychologicznych kierowców obwiniony podał, że wynikało to z przeoczenia, bowiem kierowcy pracują w takim systemie, że zdarza się, iż pozostają poza granicami kraju 4 tygodnie, dlatego on lub kierowca nie zauważył, że upłynął termin ważności poprzednich badań i nie przedłużył ich. Natomiast co do pobierania danych z kart kierowców w określonym terminie wskazanym w ustawie obwiniony stwierdził, że urządzenie przeznaczone do czytywania danych z kart kierowców miało awarię i nie było możliwości pobierania tych danych. Ponadto wymieniony wyjaśnił, iż kierowca K. A. (1) korzystał z karty innego pracownika, kiedy przeprowadzał samochód do mechanika.

Wyjaśnienia te zasługują na obdarzenie ich walorem wiarygodności w znaczącej części, w jakiej nie pozostają w opozycji do dowodów w sprawie przeprowadzonych, czyli praktycznie poza stwierdzeniem o nieprzyznaniu się do popełnienia zarzucanych czynów oraz o braku winy po stronie jego stronie, wynikającej z braku możliwości kontroli kierowców.

Przeprowadzona przez inspektora P. M. z L. Wojewódzkiego Inspektora (...) (i stosownie udokumentowana) kontrola w zakresie przestrzegania warunków i obowiązków przewozu drogowego pozwoliła bowiem na ustalenie, iż doszło do naruszenia przepisów dotyczących obowiązku posiadania przez kierowców K. K. (2) i H. W. orzeczeń psychologicznych o braku przeciwwskazań psychologicznych do wykonywania pracy na stanowisko kierowcy, o którym mowa w art. 39 k ustawy o transporcie drogowym oraz obowiązku ukończenia szkolenia, o którym mowa w art. 39 l ust. 1 pkt 1 lit. a wskazanej ustawy przez H. W.. Ponadto z przedmiotowej kontroli wynika, iż doszło do naruszenia przepisów o czasie prowadzenia pojazdu, obowiązkowych przerwach i odpoczynku w zakresie przekroczenia maksymalnego dziennego prowadzenia pojazdu i maksymalnego dziennego prowadzenia pojazdu bez przerwy, a także skrócenia dziennego czasu odpoczynku i tygodniowego czasu odpoczynku poszczególnych kierowców. Przeprowadzona kontrola jednoznacznie wykazała, że naruszenia dotyczyły również nieprzestrzegania przepisów o stosowaniu urządzeń rejestrujących samoczynnie prędkość jazdy, czas jazdy i odpoczynku oraz aktywności kierowcy, poprzez zaniechanie pobierania danych z karty kierowców oraz poprzez rejestrowanie kierowcy K. A. (1) na karcie innego kierowcy. Fakt wskazujący na naruszenie wymienionych przepisów wynika bezspornie z materiału dowodowego w postaci dokumentacji z przeprowadzonej kontroli, w tym protokołu kontroli z dnia 24 listopada 2014 roku oraz załącznika do protokołu przedmiotowej kontroli, w którym szczegółowo opisane zostały stwierdzone naruszenia przepisów dotyczących warunków i obowiązków przewozu drogowego przez przedsiębiorcę (...) J. K., (...) Spółka Jawna. Dokumentacja ta została sporządzona w sposób rzetelny i fachowy. Zawiera ona szczegółowy i wyczerpujący opis okoliczności przeprowadzonej kontroli, a następnie podjętych czynności wyjaśniających z uwagi na stwierdzone naruszenie przepisów prawa. Sąd oparł się na wspomnianych dowodach z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, które nie były kwestionowane przez strony, a ich prawdziwość i autentyczność nie budziły wątpliwości.

Odnosząc się zaś do osobowego materiału dowodowego zgromadzonego w toku niniejszego postępowania podnieść należy, że wyjaśnienia obwinionego, w których potwierdził on fakt, iż jest osobą zarządzającą transportem w

spółce (...), a ponadto nie kwestionował, iż doszło do przedmiotowych naruszeń wskazanych w postawionych mu zarzutach, zasługują na wiarę. Podobnie jak te, w których J. K. tłumaczył, iż przekroczenie terminów wykonania badań psychologicznych kierowców, czy też ich szkoleń wynikało z jego „niedopatrzania”, natomiast dane z kart kierowców nie były prawidłowo sczytywane, ponieważ urządzenie do dokonywania tych czynności było niesprawne, natomiast kierowca K. A. (1) posłużył się kartą innego kierowcy, gdyż musiał zaprowadzić samochód do mechanika, a nie posiadał swojej karty. Powyższe okoliczności wskazywane przez obwinionego nie mogą stanowić co prawda usprawiedliwienia dla opisanych zachowań niezgodnych z przepisami dotyczącymi transportu drogowego, ale potwierdzają one jednoznacznie fakt popełnienia wykroczeń, które są przedmiotem sprawy. Uwagi wymaga przy tym fakt, iż wyjaśnienia obwinionego znajdują odzwierciedlenie w innych dowodach. Przesłuchany bowiem w toku czynności wyjaśniających kierowca K. A. (1) potwierdził fakt, iż w okresie od 23 kwietnia 2014 roku do 25 kwietnia 2014 roku wykonując pracę w charakterze kierowcy rejestrował ją na karcie innego kierowcy ponieważ musiał sprowadzić awaryjnie do Polski pojazd, a nie posiadał własnej karty kierowcy, którą wcześniej zagubił. Zeznania wskazanego świadka Sąd uznał za obiektywne i szczerze, przedstawił on znane mu okoliczności czyniąc to zgodnie z posiadaną wiedzą, dlatego brak podstaw, aby odmówić im wiary.

Treść wszystkich wskazanych wyżej dowodów jest zbieżna i koresponduje ze sobą pozwalając na jednoznaczne i bezsporne ustalenia w zakresie stanu faktycznego.

Sąd zważył, co następuje:

J. K. obwiniony został o to, że:

I. w okresie od dnia 17.03.2014 r. do dnia 30.04.2014 r. na ul. (...). C. 12/24 w Ł., woj. (...), J. K. będąc osobą zarządzającą transportem, naruszył przepisy ustawy o transporcie drogowym w ten sposób, że dopuścił do wykonywania przez K. K. (2) przewozów drogowych, pomimo braku orzeczenia psychologicznego o braku przeciwwskazań psychologicznych do wykonywania pracy na stanowisko kierowcy, to jest wykroczenie art. 92 ust. 3, ust. 4, ust. 5 w zw. z art. 39 k ust. 1, ust. 3 pkt 1, art. 39 l ust. 1 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. z 2013 r. poz. 1414 z zm.) w zw. lp. 3.3 załącznika nr 2 do ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym;

II. w okresie od dnia 01.03.2014 r. do dnia 24.04.2014 r. na ul. (...). C. 12/24 w Ł., woj. (...), J. K. będąc osobą zarządzającą transportem, naruszył przepisy ustawy o transporcie drogowym w ten sposób, że dopuścił do wykonywania przez H. W. przewozów drogowych, pomimo braku orzeczenia psychologicznego o braku przeciwwskazań psychologicznych do wykonywania pracy na stanowisko kierowcy, to jest wykroczenie art. 92 ust. 3, ust. 4, ust. 5 w zw. z art. 39 k ust. 1, ust. 3 pkt 1, art. 39 l ust. 1 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. z 2013 r. poz. 1414 z zm.) w zw. lp. 3.3 załącznika nr 2 do ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym;

III. w okresie od dnia 01.03.2014 r. do dnia 24.04.2014 r. na ul. (...). C. 12/24 w Ł., woj. (...), J. K. będąc osobą zarządzającą transportem, naruszył przepisy ustawy o transporcie drogowym w ten sposób, że dopuścił do wykonywania przez H. W. przewozów drogowych, którzy nie ukończyli wymaganego w związku z tym przewozem szkolenia, to jest wykroczenie art. 92 ust. 3, ust. 4, ust. 5 w zw. z art. 39 f ust. 1, art. 39 l ust. 1 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. z 2013 r. poz. 1414 z zm.) w zw. lp. 3.1 załącznika nr 2 do ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym;

IV. w okresie od dnia 01.03.2014 r. do dnia 30.04.2014 r. na ul. (...). C. 12/24 w Ł., woj. (...), J. K. będąc osobą zarządzającą transportem, naruszył warunki przewozu drogowego w ten sposób, że dopuścił do naruszenia przez kierowców M. C., P. C., M. G., P. S., D. S., M. W., Ł. F., K. A. (1), przepisów o czasie prowadzenia pojazdu, obowiązkowych przerwach i odpoczynku w zakresie przekroczenia maksymalnego dziennego prowadzenia pojazdu, to jest wykroczenie art. 92 ust. 2, ust. 3, ust. 5 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (t.j. Dz. U. z 2013 r. poz. 1414 z późn. zm.) w zw. lp. 15 załącznika nr 2 do ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym w zw. z art. 6 rozporządzenia (WE) 561/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego oraz zmieniające

rozporządzenie Rady (EWG) nr 3821/85 i (WE) 2135/98, jak również uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 3820/85 (Dz. Urz. UE L 102 z dnia 11 kwietnia 2006 r.);

V. w okresie od dnia 01.03.2014 r. do dnia 30.04.2014 r. na ul. (...). C. 12/24 w Ł., woj. (...), J. K. będąc osobą zarządzającą transportem, naruszył warunki przewozu drogowego w ten sposób, że dopuścił do naruszenia przez kierowców K. S., D. S., K. A. (1), przepisów o czasie prowadzenia pojazdu, obowiązkowych przerwach i odpoczynku w zakresie przekroczenia maksymalnego dziennego prowadzenia pojazdu bez przerwy, to jest wykroczenie art. 92 ust. 2, ust. 3, ust. 5 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (t.j. Dz. U. z 2013 r. poz. 1414 z późn. zm.) w zw. lp. 15 załącznika nr 2 do ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym w zw. z art. 7 rozporządzenia (WE) 561/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego oraz zmieniające rozporządzenie Rady (EWG) nr 3821/85 i (WE) 2135/98, jak również uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 3820/85 (Dz. Urz. UE L 102 z dnia 11 kwietnia 2006 r.);

VI. w okresie od dnia 01.03.2014 r. do dnia 30.04.2014 r. na ul. (...). C. 12/24 w Ł., woj. (...), J. K. będąc osobą zarządzającą transportem, naruszył warunki przewozu drogowego w ten sposób, że dopuścił do naruszenia przez kierowców M. C., P. C., W. D., Ł. F., A. F., M. G., O. G., I. M., A. O. (1), A. O. (2), K. S., P. S., D. S., M. S., G. T., M. W., Z. W., I. Y., K. A. (1), przepisów o czasie prowadzenia pojazdu, obowiązkowych przerwach i odpoczynku w zakresie skrócenia dziennego czasu odpoczynku, to jest wykroczenie art. 92 ust. 3, ust. 4, ust. 5 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. z 2013 r. poz. 1414) w zw. lp. 15 załącznika nr 2 do ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym w zw. z art. 8 rozporządzenia (WE) 561/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego oraz zmieniające rozporządzenie Rady (EWG) nr 3821/85 i (WE) 2135/98, jak również uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 3820/85 w zw. z art. 8 ust. 1, ust. 2, umowy europejskiej dotyczącej pracy załóg pojazdów wykonujących międzynarodowe przewozy drogowo (AETR) sporządzonej w G. dnia 1 lipca 1970 r.;

VII. w okresie od dnia 01.03.2014 r. do dnia 30.04.2014 r. na ul. (...). C. 12/24 w Ł., woj. (...), J. K. będąc osobą zarządzającą transportem, naruszył warunki przewozu drogowego w ten sposób, że dopuścił do naruszenia przez kierowców O. G., K. S., G. T., Z. W., I. Y., K. A. (1), H. W. przepisów o czasie prowadzenia pojazdu, obowiązkowych przerwach i odpoczynku w zakresie skrócenia tygodniowego czasu odpoczynku, to jest wykroczenie art. 92 ust. 3, ust. 4, ust. 5 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. z 2013 r. poz. 1414) w zw. lp. 15 załącznika nr 2 do ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym w zw. z art. 8 rozporządzenia (WE) 561/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego oraz zmieniające rozporządzenie Rady (EWG) nr 3821/85 i (WE) 2135/98, jak również uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 3820/85 w zw. z art. 8 ust. 1, ust. 2, umowy europejskiej dotyczącej pracy załóg pojazdów wykonujących międzynarodowe przewozy drogowo (AETR) sporządzonej w G. dnia 1 lipca 1970 r.;

VIII. w okresie od dnia 01.03.2014 r. do dnia 30.04.2014 r. na ul. (...). C. 12/24 w Ł., woj. (...), J. K. będąc osobą zarządzającą transportem, naruszył warunki przewozu drogowego w ten sposób, że dopuścił do naruszenia przepisów o stosowaniu urządzeń rejestrujących samoczynnie prędkość jazdy, czas jazdy i odpoczynku oraz aktywności kierowcy, poprzez zaniechanie pobierania danych z karty kierowców W. D., A. F., O. G., A. O. (1), G. T., Z. W., I. Y., M. P., E. S., H. W. raz na 28 dni, to jest wykroczenie art. 92 ust. 3, ust. 4, ust. 5 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. z 2013 r. poz. 1414) w zw. lp. 16 załącznika nr 2 do ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym w zw. z art. 10 ust. 5 rozporządzenia (WE) 561/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego oraz zmieniające rozporządzenie Rady (EWG) nr 3821/85 i (WE) 2135/98, jak również uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 3820/85 (Dz. U. UE. L. 102.1 z dnia 11 kwietnia 2006 r. z późn. zm.) w zw. z art. 1 ust. 1, ust. 3 pkt b, rozporządzenia Komisji Europejskiej nr 581/2010 z dnia 1 lipca 2010 r. w sprawie maksymalnych okresów na wczytywanie odpowiednich danych z jednostki pojazdowej i karty kierowcy (Dz. U. UE.L. z 2010 r. Nr 168, poz. 16) w zw. z § 4 rozporządzenia Ministra Transportu z dnia 23 sierpnia 2007 r. w sprawie częstotliwości pobierania danych z

tachografów cyfrowych i kart kierowców oraz warunków przechowywania tych danych (Dz. U. z 2007 r. Nr 159, poz. 1128);

IX. w okresie od dnia 23.04.2014 r. do dnia 25.04.2014 r. na ul. (...). C. 12/24 w Ł., woj. (...), J. K. będąc osobą zarządzającą transportem, naruszył warunki przewozu drogowego w ten sposób, że dopuścił do naruszenia przez K. A. (1) przepisów o stosowaniu urządzeń rejestrujących samoczynnie prędkość jazdy, czas jazdy i odpoczynku oraz aktywności kierowcy, poprzez rejestrowanie na karcie kierowcy innego kierowcy, wskazań dotyczących prędkości pojazdu, aktywności kierowcy i przebytej drogi w związku z wykonywanym przewozem drogowym, to jest wykroczenie art. 92 ust. 3, ust. 4, ust. 5 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. z 2013 r. poz. 1414) w zw. lp. 16 załącznika nr 2 do ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym w zw. z art. 15 rozporządzenia Rady (EWG) nr 3821/85 z dnia 20 grudnia 1985 r. w sprawie urządzeń rejestrujących stosowanych w transporcie drogowym (Dz. Urz. WE L370 z 31.12.1985).

Art. 92 ust. 3 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. z 2013 r. poz. 1414 z późn. zm. stanowi, iż osoba zarządzająca przedsiębiorstwem lub osoba zarządzająca transportem w przedsiębiorstwie, o której mowa w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1071/2009 z dnia 21 października 2009 roku ustanawiającego wspólne zasady dotyczące warunków wykonywania zawodu przewoźnika drogowego i uchylającego dyrektywę Rady 96/26/WE, a także każda inna osoba wykonująca czynności związane z przewozem drogowym, która naruszyła obowiązki lub warunki przewozu drogowego albo dopuściła, chociażby nieumyślnie, do powstania takich naruszeń, popełnia wykroczenie i podlega karze grzywny w wysokości do 2000 złotych. Podnieść tu należy, że art. 2 w pkt 5 wskazanej dyrektywy - Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1071/2009 stanowi, iż określenie „zarządzający transportem” oznacza osobę fizyczną zatrudnioną przez przedsiębiorcę lub, jeżeli przedsiębiorca jest osobą fizyczną, tę osobę fizyczną lub w razie potrzeby, inną osobę fizyczną wyznaczoną przez tego przedsiębiorcę na podstawie umowy, zarządzającą w sposób rzeczywisty i ciągły operacjami transportowymi przedsiębiorcy. W niniejszej sprawie funkcję zarządzającego transportem w przedsiębiorstwie (...) pełnił J. K., który potwierdził powyższą okoliczność składając wyjaśnienia w toku czynności wyjaśniających, ale także na rozprawie stwierdzając, iż jest on osobą odpowiedzialną w firmie za organizację i wykonanie transportu.

Mając powyższe ustalenia na względzie Sąd uznał, że obwiniony J. K. dopuścił się do naruszenia przepisów dotyczących warunków i obowiązków transportu drogowego nałożonych na przedsiębiorcę w sposób opisany przez oskarżyciela we wniosku o ukaranie, a tym samym zachowaniem swym wyczerpał dyspozycję art. 92 ust. 3 wspomnianej ustawy.

Jednocześnie wina obwinionego nie budziła wątpliwości, gdyż nie zachodziły żadne okoliczności ją wyłączające.

Sąd za popełnione wykroczenia, na zasadach określonych w treści art. 9 § 2 k.w. i w art. 24 § 3 k.w. (choć przepisów tych nie przytoczył), wymierzył J. K. na podstawie art. 92 ust. 3 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. z 2013 r. poz. 1414 z późn. zm.) karę grzywny w kwocie 800 zł.

Przy wymiarze kary Sąd miał na uwadze wszelkie okoliczności podmiotowe i przedmiotowe, leżące w granicach cech przypisanych obwinionemu wykroczeń, a także dotyczące osoby sprawcy i mające znaczenie dla wymiaru kary.

Wymierzając obwinionemu karę za przedmiotowe wykroczenie zgodnie z dyrektywami wymiaru kary grzywny zawartymi w art. 24 § 3 k.w. Sąd jako okoliczności obciążające uwzględnił przede wszystkim fakt, iż obwiniony nie zachował należytej staranności przy zarządzaniu transportem bagatelizując obowiązujące go w tym zakresie normy prawne. Nie bez znaczenia jest też rozmiar i ilość naruszeń, których dopuścił się wymieniony w okresie od 1 marca do 30 kwietnia 2014 roku. Z drugiej jednak strony zaznaczenia wymaga, iż przedmiotowe naruszenia dotyczą jedynie dwumiesięcznego okresu zważywszy na rozmiar przeprowadzanej kontroli, która obejmowała okres ośmiu miesięcy, a kontrolowanych było 19 pojazdów i 37 kierowców. Ponadto uwagi wymaga fakt, iż firma (...) J. K., (...) Spółka Jawna z siedzibą w Ł. na os. (...) została ukarana za przedmiotowe naruszenia w postępowaniu administracyjnym karą pieniężną w wysokości 20 000 złotych, która została już uiszczona przez przedsiębiorcę. Z powyższych względów

grzywna w kwocie 800 złotych jest adekwatną do stopnia winy, nie będąc ani nadmiernie dolegliwą, ani też zbyt łagodną.

W ocenie Sądu kara w takim wymiarze spełni przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze w stosunku do sprawcy, jak również w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Jednocześnie jako kara o charakterze majątkowym - będzie ona realnie odczuwana przez sprawcę. Sąd uznał, iż kara w takiej wysokości spełni istotną funkcję wychowawczą w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, a sam wyrok ma szansę wpłynąć na innych potencjalnych sprawców tego typu wykroczeń wskazując, iż takie negatywne zachowania spotykają się ze zdecydowaną reakcją organów wymiaru sprawiedliwości, co powinno wpłynąć prewencyjnie na te osoby.

Mając na uwadze względy związane z obecną sytuacją majątkową i bytową obwinionego, Sąd nie znalazł podstaw do zwolnienia go od obowiązku ponoszenia kosztów postępowania i na podstawie art. 118 § 1 k.p.w. w zw. z art. 119 k.p.w. i art. 627 k.p.k. zasądził je w całości od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa w wysokości ustalonej na podstawie § 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. Nr 118 poz. 1269), a także na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Nr 49 z 1983 r. poz. 223 z późn. zm.) wraz z należnościami, o których mowa w art. 118 § 3 k.p.w., powstałymi w toku postępowania w związku z opinią sądowno-psychiatryczną dotyczącą stanu zdrowia obwinionego.